

FESTIVALSKA

NOVINI 2

56. PULA

FESTIVAL IGRANOG FILMA
18. - 25. 7. 2009.
FILM POD KOŽOM

NEDJELJA, 19. SRPNJA 2009.

VATROMETOM U UTRKU ZA ZLATNE ARENE
NIKŠA SVILIČIĆ O VEDRIJIM TEMAMA
SLOVENSKI FILM O OBRAČUNU S PROŠLOŠĆU

PARTNER FESTIVALA

Com KultFurist

CineStar

BADEL 1862

Glas Istre

HYPGROUP
ALPE ADRIA

Impressum Festivalskih novina

Ravnateljica Festivala
Zdenka Višković-Vukić

Umjetnički ravnatelj
Zlatko Viđačković

Producentica
Tanja Miličić

Koordinatorica programa
Nataša Šimunov

Voditelji popratnih programa
Branka Benčić, Marko Zdravković-Kunac, Svetlana
Barač, Zvonimir Rumboldt i Tomislav Fiket

Produkcija zabavnog programa
Ela Poljarević

Voditelj marketinga
Sandra Petrović Dishpalli

Glasnogovornik Festivala
Hrvoje Pukšec

Voditeljica Press centra
Sanela Omanović

Za nakladnika
Zdenka Višković-Vukić

Glavni urednik festivalskih publikacija
Zlatko Viđačković

Urednik Festivalskih novina
Boško Picula

Redakcija:
Jordanka Grubač (zamjenica urednika), Matko Botić,
Ana Miljanić, Nicole Vojak, Sandra Mardešić

Službeni fotografi Festivala
Danke Vučinović (voditelj fotoslužbe), Hassan Abdel
Ghani, Slaven Radolović, Hrvoje Matoković

Grafička urednica
Irena Musić

Prijelom
Dora Badurina

Tehnička podrška
Ivica Šuran, Tomislav Erman

Urednik web stranica
Goran Ivanišević

Tisak
Novi list

Sav materijal objavljen u Festivalskim novinama
dostupan je i na web adresi www.pulafilmfestival.hr

Nakladnik:
Pula Film Festival
Laginjina 5, p.p. 29
52100 Pula, Hrvatska
tel: ++ 385 52 393 321
fax: ++ 385 52 393 320
www.pulafilmfestival.hr
info@pulafilmfestival.hr

Od Arije u Areni do anđela na Visu

U Circolu u subotu održane konferencije za novinare na kojima su predstavljeni sudionici ovogodišnjeg svečanog otvaranja, ekipa slovenskog filma *Krajolik br. 2* iz Međunarodnog natjecateljskog programa te ekipa prvog hrvatskog filma iz Nacionalnog natjecateljskog programa *Vjerujem u anđele*

piše: Sandra Mardešić

Direkcija Festivala igranog filma u Puli na čelu s ravnateljicom Zdenkom Višković-Vukić i umjetničkim ravnateljom Zlatkom Viđačkovićem poželjela je u Circolu na subotnjoj konferenciji za novinare dobrodošlicu svim predstavnicima sedme sile te filmašima i festivalskim gostima. Pritom su predstavljeni voditelji ovogodišnjeg svečanog otvaranja glumački par Dora Fišter i Damir Markovina. Scenarij je priredbe ove godine djelo umjetničkog ravnatelja Zlatka Viđačkovića, dok su za svečanost otvaranja angažirani pop operni kvartet Aria, baletni umjetnici Tomislav Petranović i Azamat Nabiullin te sopranistica Marija Kuhar Šoša i solist kazališta Komedija Dražen Čuček koji su se nazočnima u Circolu također predstavili svojim dojmovima o Festivalu.

Slovenski film *Krajolik br. 2* redatelja Vinka Möderndorfa predstavila je producentica Eva Rohrman izrazivši zadovoljstvo što je film svoje premijerno izdanje u Hrvatskoj doživio upravo na Pulskom festivalu te izrazila nadu da će se sviđjeti i našoj publici s obzirom da je prošle godine u Portorožu dobio čak šest nagrada. Film je snimljen prema redateljevu istoimenom romanu, a deset je godina čekao povoljnija vremena za snimanje s obzirom

da tretira, prema riječima producentice, još uvijek sveprisutnu temu ubojstava bez suđenja koja su se dogodila nakon Drugog svjetskog rata. Filmom se željelo naglasiti da takve zločine politika i šezdeset godina kasnije iskorištava u borbi za vlastite ciljeve.

Hrvatski film *Vjerujem u anđele* koji ove godine u Puli probija led na Festivalu natječući se za Zlatne arene gdje će biti premijerno prikazan, predstavio je njegov redatelj, producent i scenarist Nikša Sviličić zajedno sa svojom dobro raspoloženom i složnom ekipom, glumcima Dolores Lambašom, Vedranom Mlikotom, Aljošom Vučkovićem, Brunom Bebić, Franom Lasićem, Matom Gulinom, snimateljem Nenadom Suvačarom te majstorom tona Mladenom Pervanom. Redatelju je ovo prvi cjelovečernji igrani film, nastao na temelju stvarnog događaja iz crne kronike. Filmska je ekipa istaknula da im je mjesec dana izolacije na setu na Visu pomoglo da što bolje ispričaju ovu romantičnu malomišćansku priču u kojoj jedan *luzer*, poštar Šime (tumači ga Vedran Mlikota), otvara poštu svojih sumješтана. Film će u redovnu distribuciju krenuti 15. listopada, a do tada se sve o njemu može saznati na web stranici www.vjerujemuanđele.com.

Ovogodišnje svečano otvaranje Festivala igranog filma u Puli obilježio je spoj filmske umjetnosti, plesa i glazbe. U plesnoj točki nastupili su solist Lisabonskog nacionalnog baleta Tomislav Petranović i prvak Baleta HNK u Zagrebu Azamat Nabiullin. S proslavljenim baletnim umjetnicima razgovarali smo o filmu, plesu, nastupima pred publikom...

Izlazak pred publiku jedno je od najljepših iskustava

razgovarale: Nicole Vojak i Ana Miljanić

Mnogobrojni kritičari i zaljubljenici u plesnu umjetnost prate vaše nastupe. Iskazali ste se nizom, što sporednih, što glavnih i obojica ste veoma uspješni u svome poslu. Kako ste se počeli baviti plesom?

Azamat: Bavim se baletom od svoje osme godine. To je u Rusiji tradicija. U Rusiji vole svaki oblik umjetnosti, a posebno plesnu umjetnost, balet. Plesao sam u jednom amaterskom studiju, i tamo me je primijetio *lovac na talente*, ako ga tako mogu nazvati. Slijedi standardna procedura: vi plešete, trudite se što najbolje možete, i nadate se da će vas primijetiti.

Tomislav: Počeo sam plesati 1983. Za sve je, zapravo, zaslužna moja majka. Zoran Brajšan je imao nastup u Esplanadi, i trebao mu je netko tko će ga pratiti plesnim koracima dok on svira. Tako sam zapravo počeo. Onda sam nakon toga otišao na šibenski Međunarodni dječji festival, i tamo se također iskazao svojim nastupom. Ostalo je sve nekako išlo prirodnim tokom.

Kako je došlo do vaše suradnje s Pulskim filmskim festivalom?

Azamat: Zlatko Vidačković je kao kritičar pratio moje predstave, i predložio mi je da nastupim i u Puli te sam odmah potvrdio dolazak. Jako me veseli što sam sudionik ovako velikog događanja.

Tomislav: Za mene vrijedi isto. Oduševilo me što mi je umjetnički ravnatelj dao priliku nastupati ovdje.

S obzirom na vašu spremnost i ljubavi prema baletu koliko vam je trebalo da uvježbate korake? I kako ste se međusobno uskladili?

Azamat: Koreografiju sam počeo vježbati prije pola godine, zato što sam imao prilike raditi s koreografom upravo ove izvedbe, Jurijem Gregorovičem. Ponavljanje je bitna stavka u našem poslu, to je ključ svega.

Tomislav: Moj je koreograf slavni Mihail Barišnjikov iz projekta *American Ballet Theater*. To je bio prvi veliki *boom* plesa na videu, iz osamdesetih. Mislim da smo Azamat i ja savršeno spojili zapadni i istočni ples, jer su nam zapravo koreografije veoma slične. Zadovoljan sam kako smo se uskladili i s voditeljima, i zahvaljujem se gospodinu Ranjinu koji je naše izvedbe uskladio i definirao ih o kraja. Koreografija nije teška. Svaki pravi baletan već zna

korake, za koreografiju je važno upamtiti njihov slijed. To je to!

Oboje već dugo plešete, susrećete li još uvijek tremu? I predstavljaju li vam nastupi izazov svaki put kada izađete na pozornicu?

Azamat: Izlazak na pozornicu je jedan od najljepših iskustava koje čovjek može doživjeti, i također svaki je put osjećaj drukčiji. Izazov također. Izazov je manji ili veći, ali uvijek postoji. Koliko god plešete ne znate kakva je publika. To je igra na slijepo. Fenomenalno nešto! Recimo, ja plešem u predstavama koje znaju trajati jako dugo. Izvedba s otvaranja je, nazovimo to, isječak. Veseli me to novo iskustvo.

Tomislav: Mi smo dio drugog svijeta, kao medij koji poziva publiku da uđe u ovu umjetnost, da je razumiju, da razumiju nas. Ovo je okruženje nešto sasvim drukčije od onoga što sam do sad iskusio, ali vjerujem da ćemo i dalje biti uspješni.

Umjetnost je osobita ljudska djelatnost čije se značenje konstituira u složenom komunikacijskom procesu između umjetnika, umjetničkog djela i publike. Sve umjetnosti imaju svoj visoko razvijeni i autonomni jezik, pa koji je onda po vama zajednički jezik filma i plesa? Možete li povući neku paralelu?

Azamat: Umjetnost je za mene umjetnost, pa kako god se ona izrazila i koji god joj mi pridjev dodavali ona je opet umjetnost. Prema tome su film i glazba automatski povezani. Film ima tu prednost da može unutar sebe prikazati i druge umjetnosti. Vidjeli smo puno filmova u kojima je ples ključna stavka – mjuzikli, filmovi o plesničima, spektakli,.... Nedavno sam bio na audiciji u Londonu. Rade film o Margot Fonteyn, jednoj veoma uspješnoj balerini. Ja sam konkurirao za ulogu njezinog partnera Rudolfa Nurejeva. Mnogi su mi rekli da sam prava osoba za tu ulogu, ali nisam prošao jer je moj konkurent bio glumac.

Tomislav: Imao sam tu sreću da sam kao mali na neki način bio dio ovog Festivala. Glumio sam u Vrdoljakovu filmu *Glembajevi*. On me svojom profesionalnošću približio filmu. Volim film, ali balet je moj posao. U baletu je teško što mi neke stvari teže izražavamo. Mi imamo ples, koji je na neki način kao mimika. Ne govorimo, nego sve nastojimo dočarati pokretima. To je kao u crno – bijelim filmovima, samo što mi nemamo onaj *close up* da objasni što smo htjeli tim pokretom reći, jesmo li tužni, ljuti, sretni. I također, u baletnoj umjetnosti imate onaj fizički dio, koji je zapravo

najteži, a o kojemu ovisi veliki postotak vaše izvedbe, skoro cijela izvedba. Mislim da su film i ples veoma usko povezani, uostalom puno je plesača koju su na kraju postali i glumci.

Volite li filmove i koji žanr preferirate?

Azamat: Volim pogledati filmove s društvom, i sa svojom suprugom. Žao mi je što nemam dovoljno vremena, pa ne mogu ići u kino češće. Filmove gledam kod kuće, ali i to mi je neka vrsta užitka. Lijepo je vratiti se doma nakon napornog dana, opustiti se i biti dio nekog drugog svijeta, dok film traje. Za mene film ne mora biti remek djelo po mišljenju nekog kritičara, želim da se meni sviđa. Onda uživam! Najbolji su mi filmovi redatelja Tima Burtona i glumca Johnnyja Deppa.

Tomislav: Nemam neki žanr koji naročito preferiram. Što ću pogledati ovisi o mom raspoloženju. Ono što me smeta jest prikazivanje najgorih ljudskih osobina. Treba opisati *ono lijepo*, a ne *ružno*. Također, mislim da mi se film uglavnom sviđa po glumcima koji u njemu igraju.

NACIONALNI NATJECATELJSKI PROGRAM

Razgovori s članovima ekipe filma Vjerujem u anđele

pišu: Jordanka Grubač i Matko Botić

redatelj, producent i scenarist Nikša Sviličić Hrvatskoj kinematografiji želim vedrije teme

Film je predstavljen kao topla mediteranska ljubavna priča, ali sadrži i implicitne žalce društvene kritike...

Ta društvena kritika pomaže vjerodostojnosti filma. Da bi priča između glavnog glumca i glumice poprimila obilježja koja sam htio da poprimi, mjesto događanja moralo je biti realno, gledatelj mora povjerovati likovima. Da se radnja filma događa na Manhattanu ili na Trgu Bana Jelačića u Zagrebu bila bi smiješna i bizarna. Ali kad se nešto događa usred mora, i kad likovi progovaraju o problemima koje uistinu imaju ljudi na otocima, onda cijeli film dobija naboj istinitosti koji je jako potreban.

Sami ste napisali scenarij za svoj dugometražni igrani prvijenac. Istaknuli ste inspiraciju za vašu priču stiže iz stvarnosti...

Velika većina scenarista traži inspiraciju u kratkim vijestima, koje mogu biti i iz crne kronike dnevnih novina. Svi kronično trebamo trenutak inspiracije koji se onda može scenarijski razraditi. Upravo sam jednu takvu vijest pročitao u novinama 1994. godine, radilo se o poštaru koji je osuđen jer se dokazalo da je čitao tuđa pisma. To je radio dugi niz godina, ali je objašnjeno da pritom nije bio zlonamjeran i podatke koje je saznavao nije zloupotrebljavao. To mi se učinilo kao zgodno ishodište za tematsku okosnicu budućeg filma, a potom sam stvarajući scenarij pokušavao obogatiti priču s nekoliko zgodnih minijatura, uvodeći nove likove i motivacije tih ljudi. Sve je bilo pokretano središnjim motivom glavnih junaka, spomenutog poštaru i tajanstvene djevojke koja se pojavljuje u malom otočnom mjestu.

Film Vjerujem u anđele sami ste i producirali, a u njemu ste i glumili epizodnu ulogu. Je li ta mnogostrukost funkcija bila naporna u procesu rada?

Silom prilika postao sam producent, zbog toga što je proračun filma bio iznimno mali. Želim vjerovati, ipak, da film izgleda znatno skuplji no što to usitinu jest. Da bi se sve ipak privelo kraju morao sam preuzeti funkciju producenta, skladao sam dio glazbe, a i zamijenio sam jednog glumca koji zbog nevremena nije mogao doći na Vis, gdje smo snimali. Tako da su te moje mnogostruke uloge više rezultat spleta okolnosti, nego želje da budem renesansni čovjek s mnogo interesa.

Glumačka ekipa filma vrlo je raznolika, pa se uz iskusne glumce pojavljuju i naturšćici, ali i javne osobe koje povremeno bave i glumom, poput Mile Kekina i Damira Mihanovića Čubija...

Jako nam je pomagalo amatersko kazalište „Ranko Marinković“ iz Visa, mislim da su to amateri samo zato što to ne rade za plaću. Oni su stvarno dali sve od sebe za našu priču, i stvarno je lijepo kad prepoznate da netko osim vas zbilja vjeruje u to što radite. Morali smo zbog financijskih razloga neke uloge dati amaterima koji su taj posao odradili iz ljubavi, ali s neupitnom dozom talenta.

Čudno je bilo vidjeti hrvatski film bez ijednog pravog negativnog lika...

Svjesno sam išao u tom smjeru. U filmu nema ni Hrvata, ni Srba, ni PTSP-a, ni socijale, što naravno ne znači da mislim da su to manje bitne teme. Volio bih ipak kad bi hrvatska kinematografija u budućnosti poprimila vedrija obilježja unutar tematskih određenja.

Veliku pažnju obraćate i na marketinšku kampanju koja prati film. Koliko je ta medijska popudbina bitna u plasiranju filma na tržište?

Mislim da je to jako bitno, iako je naravno najbitnije da je film kvalitetno napravljen. Marketinški moment je značajan jer bez njega ljudi uopće neće znati da ste nešto napravili, da ste stvorili nešto što bi njih moglo zanimati. Film je medij za koji bi bilo najbolje da se gleda u kinima, što pretpostavlja određeni društveni angažman, ali i financijski i vremenski, tako da se proizvod mora na neki način predstaviti. Nadam se da smo to na korektan način napravili. To je vrlo iscrpljujuć posao i drago mi je da je to primjećeno.

snimatelj Nenad Suvačarov Atmosfera na snimanju kao na studentskom filmu

Vjerujem u anđele vaš je prvi dugometražni igrani film. Kako je došlo do suradnje s redateljem Nikšom Sviličićem?

Mi smo prije svega odlični prijatelji, razumijemo se i bez izgovorene riječi. Surađivali smo i prije, bilo je logično da surađujemo i na ovom projektu, koji je kruna našeg rada. U ovaj projekt ušli smo s maksimalnim entuzijazmom, atmosfera je bila kao da radimo studentski film.

Snimateljski posao morao je uzeti u obzir ljepotu krajolika u kojem se snimao, ali istovremeno biti u funkciji priče...

Snimali smo na Visu, tamo gdje god se okreneš imaš lijepu razglednicu. U filmu ima puno eksterijera, pa smo puno ovisili i o vremenskim uvjetima. Osnovni uvjet je bio da se u cijelom filmu osjeti Mediteran, da kamera što je moguće više pridonese toj atmosferi.

glumica Dolores Lambaša u ulozi Deje Ukročena goropadnica na otoku

U filmu ste različiti od svega što o vama do sada znamo s ekrana. Vjerujem u anđele vaš je drugi igrani film, tumačite lik na kakav od vas nismo navikli. Gotovo ste inzistirali da vas u filmu poruže...

Dobila sam podočnjake, a skinuti su svi prirodni ukrasi koje se moglo skinuti... Ali, gluma je uvijek uspješna ako je kvalitetan lik, kao što je ovdje bio slučaj. Uloga mi je bila tim zanimljivija jer sam ja dvojnoga podrijetla koje vučem s otoka Prvića iz Prvić Šepurine, i iz Zagore, iz Pakova Sela. Moj bi mi dida znao reći da sam prava mješavina hobotnice i tuke, onda sve znate...

Utoliko niste trebali ulagati dodatni trud u svoj posao na ulozi Deje?

Nisam morala učiti neki novi i drugi karakter, sav sam materijal za ulogu izvukla iz sebe. Da

sam za sebe tražila idealnu ulogu bilo bi to ovo, točno ovo! Bez obzira što je to jedan prigušeni lik, a publika me drukčije doživljava zbog sasvim drugih karaktera koje tumačim.

Vlaška narav, okrutna i suosjećajna, tvrda i meka, otvorena i zakopčana do grla...

...stisnuta odgojem a nepomirljiva, na svoj način ukročena goropadnica, to vam je priroda koju je teško zauzdati. Moraš se zauzdati, a sve iz tebe viče. Ovo je bila jedna kompleksna uloga o kojoj sam puno razmišljala jednostavno, udaljila sam se od sebe ili bar otvorila neke nove ladice. Lakše je raditi za serije i s te strane, tamo tražim da pišu prema meni, tamo se uloga piše od snimanja do snimanja, tamo se može trpjeti površnost, u filmu toga nema. Film je šansa da se dogodi umjetnost! Imala sam veliku sreću što sam dobila ovu glavnu ulogu.

Kada čovjek gleda film ima dojam da je na Visu bilo lijepo raditi taj posao?

Dosta naporno s obzirom da se snimalo 28 dana, a ja sam u međuvremenu svake subote putovala u Zagreb i snimala deset epizoda serije unaprijed, pa u utorak opet na Vis. Bilo je to mjesec dana mukotrpan, ali i izuzetno lijepa posla...

glumac Vedran Mlikota u ulozi poštaru Šime I luzerima se dogodi ljubav

Na konferenciji za novinare najavljeni ste kao glumački doajen. Tako mlad, a već doajen rekli bismo u šali, ali samo u šali jer je iza vas već veliki broj odreda zapaženih uloga u predstavama i na filmu. Rekli ste da vam je žao što niste više pomogli redatelju Nikši Sviličiću...

Da, u organizacijskom dijelu premda je tu Nikša pravi majstor posla. S takvim budžetom i s 28 dana na raspolaganju malo bi tko to uspio napraviti.

I vi ste Vljak od Imotskog, u filmu ste doduše bodul, ali u konačnici lik na tragu onog upečatljivog Mlikote iz mnogih dosadašnjih uloga. S čime vas je zaintrigirao taj otočki poštar da na njemu istkate fino tkanje

prepoznatljive, a opet drukčije osobnosti!

To je jedan čovjek koji je pomalo luzer, jer to što želi sve znati o ljudima iz svoga malog mjesta to je u osnovi nešto malo perverzno, a luzer je jer na koncu dozvoli da mu jedna došljakinja i Vljajna uvali dijete... Međutim, jednostavno se dogodila ljubav i dalje nema potrebe objašnjavati ni lik, ni priču. On je imao svoju priču s tim pismima koje je otvarao i iz kojih je na neki način kontrolirao svoje sumještane. Na koncu je nadigran al' ipak valja imati na umu ono što sam već rekao: između njega i Deje rodila se ljubav i tu sve prestaje! Laska mi što je Nikša rekao da je mislio na mene dok je pisao tu ulogu, to je zaista rijetko i hvala mu na tome. Napisana je lijepo i slojevito. To su priča i lik iz mog nekog miljea!

glumica Bruna Bebić u ulozi časne sestre Ane Komiža puna boja i mirisa

U filmu igrate časnu sestru i, s obzirom na dosadašnji broj uloga i ne samo časnih sestara nego i svetica..., nije vam bilo teško utjeloviti taj jedan možda sporedni ali itekako zanimljiv lik.

Uvijek vas intrigira lik osobe koja je otišla na neku drugu stranu, ali nije odustala od života. Časna je dobra duša cijelog mjesta ali u toj maloj došljakinji ima nekoga tko je ima problem, i možda vidi negdje sebe u njoj...

Kako je bilo raditi na filmu?

Ovaj sam film, moram reći, radila najviše zbog sebe. Snimali smo u Komiži i nevjerojatno je da se ništa nije događalo iz puke rutine, ni taj odnos među nama u ekipi niti mještana prema nama. Ovo mi je bio ljepši profesionalni zadatak, a ta Komiža puna boja, mirisa, duha nekog starog vremena, nije se dala turizmu do kraja i to se tako vidi i osjeća...

glumac Aljoša Vučković u ulozi načelnika

Jednostavna priča i na filmu i u životu

Puno kazališta i puno serija a malo filmova. Taj ste sad već zaokruženi sindrom u svojoj karijeri

nazvali zanimljivom parafrazom «sokol ga nije volio...», ali i poslovicom «daleko od očiju...». Sviličićev vas je poziv iznenadio...

To je bio vrlo, vrlo lijep posao u jednoj heterogenoj grupi u kojoj se onda stvorila nevjerojatna kemija i taj život iza kamere bio je izuzetan. Sve je o ovom filmu ispalo tako: toplo, normalno, bez pretenzija, jednostavna priča i u filmu i u okruženju u kojem je nastao. Htio bih reći baš da je ta otočka priroda, to okruženje upravo nevjerojatno, a u filmu iskorišteno na optimalan način: niti se priroda nametnula filmu niti je zapostavljena, ona je u funkciji poput dodanog lika, glumca.

Drugi dan Nacionalnog natjecateljskog programa (nedjelja, 19. srpnja)

Tko priča zagrebačke priče, a koga udaljavaju blizine?

Ovogodišnju «gužvu u filmskom šesnaestercu» potvrđuje i drugi dan Nacionalnog natjecateljskog programa jer će u utрку za Zlatne arene krenuti dva nova hrvatska filma što je festivalski kuriozitet. Prvi je djelo čak jedanestorice redatelja što nije čudno zna li se da je riječ o omnibusu devet kratkometražnih filmova, a drugom je posebnost što je snimljen isključivo u jednom dizalu. Ljubitelji filma dočekat će tako u nedjelju dva filma *Zagrebačke priče* i *Blizine*.

Zagrebačke priče

U produkciji Borisa T. Matića realiziran je jedan od najoriginalnijih filmskih projekata u Hrvatskoj u posljednje vrijeme. Nakon izbora najboljih priča koje povezuju hrvatska metropola i njezini stanovnici, ukupno jedanaest domaćih redatelja snimilo je devet kratkih filmova koji su zaživjeli kao jedna filmska cjelina. Omnibus ovih devet filmova tematizira svakodnevicu građana Zagreba, ljudi različitih naraštaja, društvenog položaja, želja i nada. Pokretač projekta Boris T. Matić producent je i prvog nezavisnog filma u Hrvatskoj *Mondo Bobo* koji je osvojio velik broj nagrada. Osnivač je, prvi direktor i suvlasnik Motovun Film Festivala, a od 2003. osnivač i direktor Zagreb Film Festivala. Od 2008. vodi kino Europa u Zagrebu. Dobitnik je dvije *Velike zlatne Arene* za najbolji film na Festivalu u Puli. Član je Europske filmske akademije i Hrvatske udruge producenata. Film *Zagrebačke priče* donosi sljedećih devet filmskih priča:

Šamar (red. Nebojša Slijepčević): Trinaestogodišnji Hrvoje ima poseban talent – iznimno je vješt u upadanju u nevolje...

Film Gorana Odvorčića i Matije Klukovića za Asju Jovanović i Andreu Rumenjak (red. Matija Kluković i Goran Odvorčić): Majka napušta svoju uskoro punoljetnu kćer, a teret teme osjeća se ispred i iza kamere...

Najpametnije naselje u državi (red. Ivan Ramljak, Marko Škobalj): Televizijska ekipa dolazi u zagrebačko naselje Siget kako bi istražila neobičan fenomen koji je pogodio stanovnike tog kvarta...

Recikliranje (red. Branko Ištvančić): Rano je jutro i romska obitelj s margina europskog velegrada odlazi na deponij smeća jer je počeo dan za recikliranje...

Žuti mjesec (red. Zvonimir Jurić): Dvije susjede na kavi...

Špansko kontinent (red. Ivan Sikavica): Priča o muškome svijetu u kojem definitivno nedostaju žene...

Game Over (red. Dario Pleić): Duje je fanatični igrač računalne igre World of Warcraft, koji živi na tankoj crti između virtualnog i stvarnog...

Inkasator (red. Igor Mirković): Na vrata bračnog para Klare (75) i Stanka (80) zavoni inkasator za očitavanje brojila, a taj je inkasator – crnac! Je li on doista to što tvrdi? Što trebaju poduzeti Klara i Stanko?

Kanal (red. Zoran Sudar): Rom Vejsil budi se, oblači najbolju odjeću i kreće prema školi kako bi se upisao. No, put je pun prepreka...

OSOBNA ISKAZNICA FILMA

Hrvatska, 2009., 110 min, 35 mm; produkcijska kuća: Propeler Film; producent: Boris T. Matić; režija: Nebojša Slijepčević / Matija Kluković, Goran Odvorčić / Marko Škobalj, Ivan Ramljak / Branko Ištvančić / Zvonimir Jurić / Ivan Sikavica / Dario Pleić / Igor Mirković / Zoran Sudar; scenarij: Nebojša Slijepčević / Matija Kluković, Goran Odvorčić / Marko Škobalj, Ivan Ramljak / Branko Ištvančić / Zvonimir Jurić / Ivan Skorin / Vlado Bulić / Igor Mirković / Sanja Kovačević; uloge: Ivan Komušar, Mijo Takač, Asja Jovanović, Andrea Rumenjak, Ivan Žada, Slaven Knezović, Ana Maras, Asim Ugljen, Lana Barić, Marija Škaričić, Filip Lozić, Filip Detelić, Slaven Španović, Ivan Bošnjak, Frano Mašković, Ivana Roščić, Aldin Omerović, Zrinka Cvitešić, Marija Kohn, Pero Kvrđić, Inge Appelt, Adnan Rama, Danko Ljuština

Blizine

Može li se jedna obična vožnja dizalom pretvoriti u najdramatičnije trenutke u životu? I to za naoko dvoje potpunih stranaca? Na ta pitanja odgovara drama *Blizine* čiji su protagonisti dvoje mladih ljudi (tumače ih Anica Kovačević i Damir Klemenić) koje će slučajni susret pretvoriti u dionike životne prekretnice. Kada se dizalo zaglavi u stambenoj zgradi na površinu izbijaju nepremostive razlike dvaju nepomirljivih karaktera. U nadrealnoj igri strasti i snova vodit će se bespoštedna borba za sam opstanak... Redatelj je i scenarist filma Zdravko Mustać. Kao pripadnik četvrte generacije splitske škole alternativnog filma tijekom 1980-ih realizirao je dvadeset kratkih alternativnih filmova. U 1990-ima profesionalno se bavi filmom. Interese proširuje na različite oblike filmskog i video istraživanja. Realizira više od dvadeset dokumentaraca, video radova te kratkih igranih filmova. Radovi su mu s uspjehom prikazivani u zemlji i inozemstvu. Dobitnik je tri nagrade Oktavijan na Danima hrvatskog filma. Izbor iz filmografije: *Žuta kuća*, *Zovem se film*, *Izložba dodira*, *Šir haširim*, *I nek se čuje urlik djevičanski slobodan*, *Ekranizacija telefonskog imenika*, *Gdje je Magdalena Kazimirović*, *Zadar nije za dar*, *Bastion*.

OSOBNA ISKAZNICA FILMA

Hrvatska, 2009., 83 min, HD; produkcijska kuća: Hrvatski filmski savez; producentice: Vera Robić-Škarica, Vanja Hraste; režija: Zdravko Mustać; scenarij: Zdravko Mustać; uloge: Anica Kovačević, Damir Klemenić; snimatelj: Boris Poljak; montažer: Slaven Zečević; scenograf: Đorđe Jandrić; kostimograf: Ante Tonči Vladislavić; skladatelj: Zvonimir Dinko Bučević; ton: Dubravka Premar, Gordan Fučkar, Ivan Šmintić, Luka Mustać; Slavica Šnur